

Εισαγωγή

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΟΣ

Μαρίνα Οικονόμου

Καθηγήτρια Ψυχιατρικής, Ιατρική Σχολή Ε.Κ.Π.Α.

Κανένas δεν αφήνει την πατρίδα του,
εκτός αν πατρίδα είναι το στόμα ενός καρχαρία
τρέχεις προς τα σύνορα μόνο όταν βλέπεις
ολόκληρη την πόλη να τρέχει κι εκείνη
οι γείτονές σου τρέχουν πιο γρήγορα από σένα
με την ανάσα ματωμένη στο λαιμό τους
το αγόρι που ήταν συμμαθητής σου
που σε φιλούσε μεθυστικά πίσω από το παλιό εργοστάσιο τσίγκου
κρατά ένα όπλο μεγαλύτερο από το σώμα του
αφήνεις την πατρίδα
μόνο όταν η πατρίδα δε σε αφήνει να μείνεις.
κανένas δεν αφήνει την πατρίδα εκτός αν η πατρίδα σε κυνηγά
φωτιά κάτω απ' τα πόδια σου
ζεστό αίμα στην κοιλιά σου
δεν είναι κάτι που φαντάστηκες ποτέ ότι θα έκανες
μέχρι που η λεπίδα χαράζει απειλές στο λαιμό σου
και ακόμα και τότε ψέλνεις τον εθνικό ύμνο
ανάμεσα στα δόντια σου
και σκίζεις το διαβατήριό σου σε τουαλέτες αεροδρομίων
κλαίγοντας καθώς κάθε μπουκιά χαρτιού
δηλώνει ξεκάθαρα ότι δεν πρόκειται να γυρίσεις.
πρέπει να καταλάβεις
ότι κανένas δε βάζει τα παιδιά του σε μια βάρκα
εκτός αν το νερό είναι πιο ασφαλές από την ξηρά
κανένas δεν καίει τις παλάμες του
κάτω από τρένα, ανάμεσα από βαγόνια
κανένas δεν περνά μέρες και νύχτες στο στομάχι ενός φορτηγού
τρώγοντας εφημερίδες
εκτός αν τα χιλιόμετρα που ταξιδεύει
σημαίνουν κάτι παραπάνω από ένα ταξίδι.
κανένas δε σέρνεται
κάτω από φράχτες
κανένas δε θέλει να τον δέρνουν
να τον λυπούνται
κανένas δε διαλέγει τα στρατόπεδα προσφύγων
ή τον πλήρη σωματικό έλεγχο σε σημεία

όπου το σώμα σου πονούσε
 ή τη φυλακή,
 επειδή η φυλακή είναι ασφαλέστερη
 από μια πόλη που φλέγεται
 και ένας δεσμοφύλακας το βράδι
 είναι προτιμότερα από ένα φορτηγό
 γεμάτο άντρες που μοιάζουν με τον πατέρα σου
 κανένας δε θα το μπορούσε
 κανένας δε θα το άντεχε
 κανένα δέρμα δε θα ήταν αρκετά σκληρό
 για να ακούσει τα:
 γυρίστε στην πατρίδα σας μαύροι
 πρόσφυγες
 βρωμομετανάστες
 ζητιάνοι ασύλου
 που ρουφάτε τη χώρα μας
 αράπηδες με τα χέρια απλωμένα
 μυρίζετε περίεργα
 απολίτιστοι
 κάνετε λίμπα τη χώρα σας και τώρα θέλετε
 να κάνετε και τη δική μας
 πώς δε δίνουμε σημασία
 στα λόγια
 στα άγρια βλέμματα
 ίσως επειδή τα χτυπήματα είναι πιο απαλά
 από το ξερίζωμα ενός χεριού ή ποδιού
 ή τα λόγια είναι πιο τρυφερά
 από δεκατέσσερις άντρες
 ανάμεσα στα πόδια σου
 ή οι προσβολές είναι πιο εύκολο
 να καταπιείς
 από τα χαλίκια
 από τα κόκαλα
 από το κομματιασμένο κορμάκι του παιδιού σου.
 θέλω να γυρίσω στην πατρίδα,
 αλλά η πατρίδα είναι το στόμα ενός καρχαρία
 πατρίδα είναι η κانه ενός όπλου
 και κανένας δε θα άφηνε την πατρίδα
 εκτός αν η πατρίδα σε κυνηγούσε μέχρι τις ακτές
 εκτός αν η πατρίδα σου έλεγε να τρέξεις πιο γρήγορα
 να αφήσεις πίσω τα ρούχα σου
 να συρθείς στην έρημο
 να κολυμπήσεις ωκεανούς
 να πνιγείς
 να σωθείς

να πεινάσεις
 να εκλιπαρήσεις
 να ξεχάσεις την υπερηφάνεια
 η επιβίωσή σου είναι πιο σημαντική.
 κανένας δεν αφήνει την πατρίδα εκτός αν η πατρίδα είναι
 μια ιδρωμένη φωνή στο αφτί σου
 που λέει
 φύγε,
 τρέξε μακριά μου τώρα
 δεν ξέρω τι έχω γίνει
 αλλά ξέρω ότι οπουδήποτε αλλού
 θα είσαι πιο ασφαλής απ' ό,τι εδώ»

Το συγκλονιστικό ποίημα της Warsan Shire, μιας πολυβραβευμένης ποιήτριας από την Κένυα, που φέρει τον τίτλο «Πατρίδα», είναι αφιερωμένο στους πρόσφυγες που αναγκάζονται να ξεριζωθούν και με οδύνη και σπαραγμό **να αφήσουν την πατρίδα τους...**

Ας μην ξεχνάμε τι είναι αλλά και τι συμβολίζει η πατρίδα. Πατρίδα είναι ο τόπος που γεννηθήκαμε, ο τόπος απ' τον οποίο κατάγεται η οικογένειά μας. Ετυμολογικά, πατρίδα είναι ο τόπος καταγωγής, ένας στενά καθορισμένος γεωγραφικά χώρος, όπου οι άνθρωποι έχουν κοινή γλώσσα, ήθη και έθιμα, κοινό παρελθόν, ομοιότητα στην αίσθηση και αντίληψη του «ανήκειν» και αίσθημα κοινής εθνικής ταυτότητας. Ταυτόχρονα, όμως, η πατρίδα είναι ένας συμβολικός τόπος, όπου διαπλέκονται τοπικοί, ιστορικοί και συναισθηματικοί δεσμοί, ψυχολογικές και συγκινησιακές εμπειρίες, ανθρώπινες σχέσεις και κοινός κώδικες επικοινωνίας.

Ο ξεριζωμός, για τα άτομα που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την πατρίδα και να ακολουθήσουν το οδυνηρό ταξίδι της προσφυγιάς, δεν μπορεί παρά να αποτελεί ένα «ψυχικό τραύμα» που με δραματικό τρόπο αποτυπώνει την **προσφυγική κρίση**. Μια κρίση με τραγικές επιπτώσεις για τους πληθυσμούς που παρασύρονται από τη δίνη του πολέμου και της αναγκαστικής φυγής αλλά και αιτία σοβαρών κλυδωνισμών για τις χώρες υποδοχής. Από τη μία μεριά τα αριθμητικά μεγέθη των μετακινούμενων πληθυσμών και από την άλλη οι εύθραυστες ισορροπίες και οι έκρυθμες εσωτερικές συνθήκες των χωρών που γίνονται άμεσοι υποδοχείς αυτού του προσφυγικού ρεύματος, συγκροτούν μια κατάσταση όχι μόνο πολυσύνθετη στη διαχείρισή της, αλλά και ικανή να πυροδοτήσει μια αλληλουχία ακραίων συνεπειών. Αυτό το εφιαλτικό σκηνικό, όπου πρωταγωνιστούν η βία του πολέμου και η οδύνη της προσφυγιάς, έρχονται να συμπληρώσουν η ξενοφοβία, ο ρατσισμός και οι κάθε είδους ακρότητες

που απορρέουν από ιδεολογικούς φανατισμούς: φανατισμούς που συνήθως εκκολάπτονται από την προσωπικότητα και τα βιώματα του καθενός αλλά και τον φόβο και την επισφάλεια του μέλλοντος.

Σε μια κοινωνιοψυχολογική προσέγγιση της ξενοφοβίας, ο «Ξένος» προβάλλει ως απειλή με πραγματικές και συμβολικές διαστάσεις. Η ξενοφοβία αποτελεί φαινόμενο τόσο παλιό όσο και οι ανθρώπινες κοινωνίες, με την έννοια του «Ξένου» να ενέχει διαχρονικά πολλαπλές αποδόσεις. Κατά κανόνα σημαίνει τον «διαφορετικό», σχεδόν από οποιαδήποτε άποψη: φυλής, έθνους, κουλτούρας, φύλου, κοινωνικής τάξης, πολιτικών πεποιθήσεων, σεξουαλικού προσανατολισμού... ο κατάλογος αιτιών διαφορετικότητας δεν μπορεί παρά να είναι μακρύς. Επιπλέον όμως, εκτός από διαφορετικό, «Ξένος» σημαίνει ανοίκειο, σημαίνει αυτό που γίνεται αναγνωρίσιμο από το άτομο ως μη συμβατό -ή έστω μη συγγενές- με την οικεία ταυτότητά του. «Ο Άλλος είναι ό,τι δεν είμαι εγώ». Το Ξένο, το αλλότριο, αντιμετωπίζεται με επιφυλακτικότητα, δυσπιστία, αποφευκτικές ή ακόμα και επιθετικές στάσεις, ακριβώς επειδή είναι ανοίκειο, άγνωστο και γι' αυτό εν δυνάμει απειλητικό.

Η άφιξη σε έναν καινούργιο τόπο για τον πρόσφυγα θα σηματοδοτήσει άραγε την έννοια μιας καινούργιας πατρίδας;

Πέρα από τις πολιτικές, η απάντηση βρίσκεται εν πολλοίς και στις στάσεις των κατοίκων της χώρας υποδοχής. Και εδώ προβάλλει **η έννοια του κοινωνικού στίγματος**, της αρνητικής δηλαδή κοινωνικής αντίδρασης απέναντι σε άτομα που φέρουν κάποιο χαρακτηριστικό διαφορετικότητας, το οποίο τα διαχωρίζει από το σύνολο και έχει ως συνέπεια την κοινωνική τους απαξίωση. Το κλασικό στο πεδίο του στίγματος έργο του Erving Goffman (1963),¹ αναφερόμενο στον στιγματισμό των ψυχικά πασχόντων, περιγράφει πώς η ψυχική διαταραχή, μια κατάσταση έντονα φορτισμένη στον κοινό νου με το στερεότυπο της βίας και της επικινδυνότητας καταλήγει, μέσα από μια δυναμική προκατειλημμένων στάσεων και συμπεριφορών διάκρισης, να οδηγεί στον κοινωνικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση των πασχόντων. Το κοινωνικό στίγμα γίνεται έτσι ο κοινός συμβολικός τόπος, στον οποίο κατοικούν μαζί πρόσφυγες και ψυχικά ασθενείς, δύο ομάδες που βρίσκονται στην ίδια όχθη, έχοντας απέναντι στην «άλλη όχθη» τους πολλούς, τους «κανονικούς», τους αυτόχθονες ή γηγενείς.

Η ψυχική νόσος μπορεί συμβολικά να σηματοδοτήσει μια συνθήκη προσφυγιάς. Μπορούμε άραγε να ισχυριστούμε το ακριβώς αντίθετο; Με σιγουριά πάντως, μπορεί να ειπωθεί, ότι ο Μη-Τόπος δημιουργεί σε αυ-

¹ Goffman, E. (1963). Stigma: Notes on the management of spoiled identity. London: Penguin books.

τόν που τον «διασχίζει» συναισθήματα ακραίως δύσκολα στη διαχείριση, μέχρι και ολοκληρωτικό κατακερματισμό του ψυχισμού του, όσο ισχυρές άμυνες κι αν διαθέτει. Κατοικούμε όλοι σε με μια μεθόριο. Και στα σύνορά της δίνονται οι μάχες. Στα όρια της λογικής με τη διασάλευση του νου. Στα όρια μιας θάλασσας, που δέχεται ή διώχνει τυραννισμένους πληθυσμούς. Στη μεθόριο που χωρίζει τον υγρή νου από τον πάσχοντα με ψυχική νόσο. Στη μεθόριο που αγκαλιάζει τους βρεγμένους μας «ικέτες» ή τους επαναπροωθεί, συχνά με βία, πίσω στην ανυπαρξία του πουθενά.

Ένας ακόμα πόλεμος, αυτή τη φορά στα γειτονικά μας σύνορα, στην Ουκρανία έρχεται να μας θέσει εκ νέου αντιμέτωπους με το τεράστιο ζήτημα του ξεριζωμού συνανθρώπων, και να μας θυμίσει ότι δυστυχώς η προσφυγική συνθήκη είναι και θα παραμένει μια ανοιχτή πληγή, μια σταθερά, απέναντι στην οποία μένει εμείς οι ίδιοι, από την πλευρά μας, να απαντήσουμε εν τέλει «ποιοι θέλουμε να είμαστε».

Σήμερα, η Ουκρανία έχει 8 εκ. εσωτερικά εκτοπισμένους και 5 εκατομμύρια πρόσφυγες, συνολικά το 1/3 του πληθυσμού της χώρας, με τις απώλειες να είναι ακόμα ανυπολόγιστες, καθώς ο πόλεμος μαίνεται σε πλήρη εξέλιξη από τις 24 Φεβρουαρίου. Βομβαρδισμοί σε νοσοκομεία, σχολεία, πανεπιστήμια, κατοικημένες περιοχές, χρήση απαγορευμένων βομβών διασποράς, καθιστούν αδύνατη την παραμονή πολλών συνανθρώπων στις καυτές ζώνες των μαχών.

Και εάν οι φιλόξενοι όροι- που ευτυχώς και δικαίως ίσχυσαν εξ' αρχής για τους Ουκρανούς- είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, δε θα μπορούσε παρά να δημιουργεί αντικείμενο προς συγκριτική μελέτη η πιο συγκρατημένη ή ακόμα και τελείως απορριπτική στάση, για άλλους πληθυσμούς, λόγω χάρη τους πρόσφυγες μουσουλμανικής προέλευσης.

Ραχοκοκαλιά ενός συντενταγμένου κράτους είναι όλοι όσοι κατοικούν σε αυτήν, όλοι όσοι την απαρτίζουν χωρίς εξαιρέσεις. Και μέσα στον πόνο που φέρει η προσφυγική τραγωδία που – τουλάχιστον στην πιο σύγχρονη ιστορία μας, από το 2015 και μετά- γκρίζαρε για τα καλά το συναίσθημά μας, εξυφαίνεται με πόνους γέννας, και η ευκαιρία να δώσουμε χώρο και πλαίσιο στον Ξένο, τον Αλλότριο να υπάρξει στο «Εδώ» αλλά και να συνυπάρξει μαζί μας.

Φωτεινή αχτίδα μιας τέτοιας ευκαιρίας, το παράδειγμα του Σαϊντού Καμαρά, του προσφυγόπουλου από τη Γουινέα, που έπειτα από μια μακρά και επίπονη διαδρομή, έφτασε στην Κάλυμνο με βάρκα και μόλις μέσα σε τρία χρόνια, όχι μόνο κατάφερε να μάθει άπταιστα ελληνικά αλλά και να αριστεύσει στις εξετάσεις του. Συμμαθητές, γονείς και καθηγητές απύθυναν δημόσια έκκληση για διεθνή προστασία του αριστούχου μαθητή, που

κατάφερε τελικά να πάρει το πολυπόθητο άσυλο, παρότι η ενηλικίωσή του θα σήμαινε και ταυτόχρονη απέλαση.

Ο Σαϊντού συμβολοποιήθηκε με έναν τρόπο, γιατί μας θύμισε ότι σε μια δοκιμασία κοινή για Έλληνες και εκπατρισμένους, όπως αυτή των Πα-νελληνίων, το σημείο εκκίνησης δεν ήταν ίδιο γι' αυτόν. Άρα και η επιτυχία του αποκτά πολλαπλασιαστική αξία. Και μας προτρέπει να αναστοχαστούμε πάνω στη σημασία της παροχής ευκαιριών απέναντι σε συνανθρώπους που ξεκινούν κυριολεκτικά από το μηδέν, ίσως και πιο κάτω από αυτό.

Η κοινωνική ανισότητα, μας θυμίζει ο αριστούχος πρόσφυγας, ξεκινά εκεί που γίνεται ορατό ότι η προσπάθεια και ο χρόνος που χρειάζεται να δαπανηθεί για έναν ίδιο σκοπό είναι υπερδιπλάσια για κάποιον. Εκείνος, σταθερός στον αγώνα του για να καταφέρει κάτι καλύτερο από αυτό που η τυχαιότητα της γεωγραφικής καταγωγής του όρισε ως δεδομένο, διέσχιζε τα δικά του προσωπικά σύνορα και αποτέλεσε όραμα, παράδειγμα προς μίμηση από καθηγητές και συμμαθητές του, που επιτακτικά ζήτησαν να μείνει εδώ. Έτσι, άνοιξε μια αγκαλιά υποδοχής και αποδοχής γύρω από τον Σαϊντού, που θέλησε και προσπάθησε με όλο του το Είναι, να αποτελέσει κομμάτι αυτού του τύπου, της κοινότητάς του, της κοινότητάς μας.

Αρκεί αυτό το μεμονωμένο φωτεινό παράδειγμα για να πει κανείς ότι μιλάμε για **αλλαγή στάσεων** απέναντι στον Ξένο; Προφανώς όχι. Γιατί πόσοι είναι αλήθεια, οι συνομήλικοι και μη, πρόσφυγες και μετανάστες, που παρά τον κόπο και τις άνισες προσπάθειες να ενσωματωθούν, δεν εξασφαλίζουν το ίδιο θετικό αποτέλεσμα παραμονής στην όποια χώρα υποδοχής;

Αν αναμετρηθεί ο καθένας από εμάς προσωπικά με αυτό το ερώτημα και ξεφύγει από τη λογική του Ενός που τα κατάφερε και επομένως είναι αρεστός και καλοδεχούμενος, θα πρέπει να κοιτάξει πίσω από την κουρτίνα των τόσων συνομηλίκων που διέσχισαν, συχνά ασυνόδευτοι, ατέλειωτες διαδρομές από τις χώρες καταγωγής τους, που μαστίζονται από τον πόλεμο και την ανέχεια, υπέστησαν επαναπροωθήσεις, στέγαση σε κλειστά κέντρα, και δεν κατάφεραν να έχουν την ίδια μοίρα, παρά τις προσπάθειές τους να γίνουν κομμάτι αυτού του τύπου.

Μόνο με ίσες ευκαιρίες και αναγνώριση του κόπου κάθε εκπατρισμένου στον ατομικό του αγώνα και τη συνεισφορά του σε μια κοινή καλή πραγματικότητα, μόνο τότε θα είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας και τους Άλλους, ότι αυτό που πραγματικά μας ενδιαφέρει είναι να εξασφαλίσουμε όσο το δυνατόν πιο δίκαια και συμπεριληπτικά σημεία εκκίνησης, για όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους.

Ένα ακόμα τέτοιο παράδειγμα που προκαλεί έκπληξη και θετικό προ-

βληματισμό σε σχέση με την ανοιχτή, αλληλέγγυα και φιλόξενη στάση απέναντι στον Άλλο, έρχεται από την επίσης πρόσφατη περίπτωση των Τρικάλων, όπου μια ολόκληρη γειτονιά μαζί με τους εκπαιδευτικούς συλλέγουν υπογραφές απευθυνόμενοι στον Δήμο αλλά και στην ΚΕΔΕ, ώστε η οικογένεια του Safar Saado, να παραμείνει στον τόπο τους. Ο ίδιος, έμπειρος ράφτης από το Ιράκ, που δούλευε επί 4 χρόνια σε εργοστάσιο της περιοχής, βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της απέλασης, παρά την «παραδειγματική ενσωμάτωση του ίδιου και της οικογένειάς του», όπως αναφέρουν οι κάτοικοι.

Η τοπική κοινωνία θεωρεί ότι η οικογένεια κατάφερε να ενσωματωθεί με εξαιρετικό τρόπο, ώστε δικαιωματικά να αποτελεί κομμάτι του τόπου, με τα δύο μεγαλύτερα παιδιά τους να εργάζονται και παράλληλα να παρακολουθούν μαθήματα στο Επαγγελματικό Λύκειο, όπου έμαθαν και την Ελληνική γλώσσα, ενώ, ο μικρός γιός φοιτούσε στο Δημοτικό σχολείο. Κάνοντας αναφορά στο δικό μας παρελθόν ως πρόσφυγες και επίκληση στις δικές μας μνήμες από τη Μικρασιατική καταστροφή, οι κάτοικοι αναφέρουν μεταξύ άλλων στην επιστολή τους:

«Εμείς, οι γείτονές τους γνωρίζοντάς τους στη διάρκεια αυτών των ετών, ζώντας αρμονικά μαζί τους, ζητάμε από την τοπική Αυτοδιοίκηση να παρέμβει άμεσα, ώστε η οικογένεια να μην απελαθεί, ιδίως τώρα, που οι λευκοί χριστιανοί ορθόδοξοι «κανονικοί» πρόσφυγες, αναγνωρίζονται αμέσως ως πρόσφυγες – και ευτυχώς γι' αυτό. Ζητάμε από το Δημοτικό Συμβούλιο Τρικκαίων να ασκήσει πίεση όπου πρέπει, ώστε οι οικογένειες που έχουν ενταχθεί στην κοινωνία μας να ριζώσουν. Άλλωστε, το παράδειγμα της υπόθεσης του μαθητή Σαϊντού είναι πολύ πρόσφατο. Η γειτονιά στέκεται στο πλευρό τους, αλληλέγγυα στον αγώνα τους για ένα καλύτερο μέλλον μακριά από την φρίκη του πολέμου και τις διώξεις. Κανένας άνθρωπος δεν ξεριζώνεται εάν δεν κινδυνεύει».

Εάν κάτι μας μαθαίνουν οι ιστορίες του Σαϊντού και η πρωτοβουλία των κατοίκων των Τρικάλων είναι ότι κάθε άνθρωπος είναι ικανός για το καλό και το κακό. Κανένας όμως, όσο κουράγιο κι αν βρίσκει για το πρόχωρημά του, δε μπορεί να το καταφέρει μόνος του, χωρίς τη στοιχειώδη στήριξη της χώρας υποδοχής του, έχοντας διασχίσει καταστροφή, χαλάσματα και απώλειες.

Ζούμε σε μια εποχή, όπου η προσφυγική συνθήκη ήρθε για να μείνει και αποτελεί πραγματικότητα που θα πρέπει να εμπεδώσουμε. Ας μην ξε-

χνάμε, εξάλλου, ότι σύμφωνα με τα στοιχεία πρόσφατης έρευνας του επιστημονικού περιοδικού Proceedings of the National Academy of Sciences, που αναδημοσίευσε και η Guardian, υπολογίζεται ότι μέσα στα επόμενα 50 χρόνια, πάνω από 1 δισεκατομμύρια άτομα θα αναγκαστούν να μεταναστεύσουν, λόγω αφόρητων κλιματικών συνθηκών.²

Το στοίχημα λοιπόν συνολικά, μας λέει η πραγματικότητα, είναι να αποκτήσουμε ευελιξία, να απαλλαγούμε από φοβικά σύνδρομα, να ανοίξουμε τον στενό μας νου και τη μικρή μας γειτονιά και να προσαρμοστούμε, σε κάτι που μπορεί να είναι πολύ πιο ωφέλιμο, από αυτό που αρχικά εκλάβαμε ως απειλή.

Οι στάσεις όλων μας, ως μεμονωμένα άτομα, αλλά και ως συντεταγμένα πολίτηα που δεν κουκουλώνει πρόχειρα το ζήτημα, αλλά στέκεται με ευλάβεια πάνω από αυτό, είναι αυτές που τελικά θα καθορίσουν αν θα δημιουργήσουμε ένα νέο περιθώριο, αντίστοιχο με αυτό που –κυρίως στο παρελθόν– απέκλειε τους ψυχικά ασθενείς, ή αν θα ανοιχτούμε στη συμπερίληψη, τη φροντίδα, την κινητροδότηση και την ενίσχυση αυτών που στάθηκαν λιγότερο τυχεροί από εμάς. Όχι από δική τους επιλογή, όχι επειδή αρνήθηκαν την προσπάθεια, αλλά επειδή κυριολεκτικά δεν τους δόθηκε άλλη εναλλακτική.

Παρόλα αυτά, βρισκόμαστε σε μια χρονική συγκυρία κατά την οποία πρωταγωνιστεί ακόμα η άρνηση των ευρωπαϊκών κρατών να δεχτούν τους πρόσφυγες, η έξαρση του εθνικισμού, οι φράχτες που ορθώνονται για να εμποδιστεί η διέλευση των συνόρων τους, η απόφαση κατάσχεσης των υπαρχόντων τους, τα κλειστά κέντρα κράτησης, ο πνιγμός τους. Επιβεβλημένη, λοιπόν, είναι η κριτική ματιά στις πρακτικές ανθρωπιστικής βοήθειας στη συνεχιζόμενη εισροή προσφύγων.

Σήμερα, ο Ξένος ως απειλή μαστίζει ακόμα τη δική μας κοινωνία, παρά τις φωνές, τις συλλογικότητες, τις δομές και τις κινήσεις αλληλεγγύης και στήριξης των εν λόγω πληθυσμών, που κάθε άλλο παρά λίγες είναι. Οι στιγματιστικές φωνές απομόνωσης εξακολουθούν να ηχούν.

Αυτή η λεπτομερής διείσδυση στην ανθρώπινη ψυχή με κοινωνικές, πολιτικές και ηθικές διαστάσεις που εξετάζει το προσφυγικό ως επειγόν, βαρυσήμαντο κοινωνικό ζήτημα, και κυρίως όχι ως μεμονωμένο και περιστασιακό γεγονός, είναι και ένας από τους κύριους στόχους της παρούσας επιστημονικής έκδοσης.

Σε αυτή τη λογική και με αυτά τα δεδομένα κινήθηκε η θεματολογία.

² <https://www.theguardian.com/environment/2020/sep/09/climate-crisis-could-displace-12bn-people-by-2050-report-warns>

Συγκεκριμένα, η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει πέντε ευρείες θεματικές, όπως διαμορφώνονται από τις πλέον σύγχρονες προκλήσεις και προσεγγίσεις στο μείζον ζήτημα του προσφυγικού, για τα άτομα και τις κοινωνίες.

Οι συμμετέχοντες επιστήμονες που μας τιμούν με τα κείμενά τους, όπως διαμορφώνονται από την τριβή τους με το πεδίο του προσφυγικού, προέρχονται από ποικίλους χώρους των κοινωνικών και ανθρωπιστικών επιστημών. Εκτός λοιπόν, από τους ψυχολόγους που καταθέτουν τη ματιά, τα βιώματα, τις πρακτικές και την εμπειρία τους, σε αυτήν την έκδοση συμμετέχουν επίσης ανθρωπολόγοι, νομικοί, εκπαιδευτές ελληνικής γλώσσας και ιστορικοί που εξετάζουν το προσφυγικό φαινόμενο συνολικά και πολυδιάστατα.

Στην **πρώτη ενότητα** με τίτλο «Ιστορικές Καταγραφές Και Παρούσα Συνθήκη Των Στάσεων Απέναντι Στους Πρόσφυγες», εκκινούμε από την αρχαιοελληνική σκέψη, συνδέοντας την έννοια της ικεσίας και του ασύλου από τα χρόνια του Αισχύλου, φτάνοντας στις πλέον σύγχρονες αναφορές σχετικά με τις στάσεις μας σήμερα, έτσι όπως αυτές αποτυπώνονται από την έρευνα που παρουσιάζεται σε αυτή την έκδοση για πρώτη φορά. Ακολούθως, δυο έγκριτοι ιστορικοί ερευνητές καταγράφουν ρατσιστικές συμπεριφορές απέναντι στους εκπατρισμένους της Μικρασιατικής καταστροφής, αλλά και την προσφορά προς αυτούς, όπως έλαβε χώρα, σε ευαγή ιδρύματα της Σμύρνης. Η διείσδυση στα βιώματα μιας πρόσφατης καταστροφής που συγκλόνησε ολόκληρη την Ελλάδα, μας δια φωτίζει σχετικά με τον ρατσισμό και τη φροντίδα ως παρελθοντικά φαινόμενα, ανοίγοντας ένα «παράθυρο» συγκρίσεων με το σήμερα.

Στη **δεύτερη ενότητα**, με τίτλο «Το Βίωμα Των Επαγγελματιών Που Δραστηριοποιούνται Στο Πεδίο Του Προσφυγικού: Προκλήσεις & Αφηγήσεις», αποτυπώνεται η απαιτητική εργασία αλλά και οι προκλήσεις που βιώνουν οι εργαζόμενοι στην προσπάθειά τους να ανακουφίσουν πληθυσμούς που έχουν έρθει αντιμέτωποι με τα πλέον σκληρά βιώματα. Δευτερογενές τραύμα, burn-out και υποστελέχωση είναι κάποιες μόνο από τις προκλήσεις, με τις οποίες οι ειδικοί ψυχικής υγείας έρχονται συχνά αντιμέτωποι, με έκδηλες τις επιπτώσεις στην εργασία αλλά και την προσωπική τους ζωή και λειτουργικότητα.

Στην **τρίτη ενότητα** με τίτλο «Τραύμα, Εκπατρισμός, Συλλογική Μνήμη & Ταυτότητα» οι συγγραφείς εξετάζουν τόσο την τραυματική εμπειρία καθαυτή που βιώνουν οι μετακινούμενοι πληθυσμοί, όσο και την επίδραση που φέρει, ως το ζήτημα της εθνικής αλλά και της προσωπικής ταυτότητας, τόσο για τις κοινωνίες υποδοχής, όσο και για τις κοινωνίες προέλευσης. Εδώ, οι ερευνητές εντρυφούν σε δομικά ζητήματα που είναι σε θέση να

μετασχηματίσουν εκ βάθρων προσωπικές και συλλογικές ταυτότητες, άρα συστήματα ολόκληρα.

Στην **τέταρτη ενότητα** με τίτλο «Παρεμβάσεις Στους Προσφυγικούς Πληθυσμούς: Σύγχρονες Καλές Πρακτικές», εκλεκτοί επιστήμονες, παρουσιάζουν τα αποτελέσματα των παρεμβάσεών τους, μέσα από σύγχρονες αλλά και παλαιότερες πρακτικές, που υλοποιούν μέσα σε ένα πλαίσιο ισχυρών προκλήσεων και απαιτήσεων.

Τέλος, στην **πέμπτη ενότητα** με τίτλο «Σύγχρονες Προκλήσεις Στο Μέτωπο Του Προσφυγικού», θίγονται κάποιοι από τους πλέον επίκαιρους προβληματισμούς στο προσφυγικό πεδίο, όπως η πρόσβαση των προσφύγων στις υπηρεσίες ψυχικής υγείας κατά την περίοδο της πανδημίας, τα ζητήματα διαπολιτισμικότητας στην υποστήριξη ασυνόδευτων ανηλίκων, αλλά και μια πρόκληση που θα μας απασχολήσει έντονα εφεξής, αυτή των προσφυγικών ροών εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής.

Το να αρνείται κανείς ή να εξοστρακίζει τον πρόσφυγα προσομοιάζει με πράξη μη πραγματική. Το γεγονός είναι αληθές και υπαρκτό: οι πρόσφυγες είναι εδώ, το πιο συχνά, γονυπετείς. Η άρνηση της πραγματικότητας είναι πράγματι ένας μηχανισμός άμυνας που ανακουφίζει τον ανθρώπινο νου. Όταν όμως αυτή η άρνηση συμβαίνει επί μακρόν και όταν μάλιστα αφορά σε ένα ευρύ ιστορικό- κοινωνικό πλαίσιο, τότε είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένο ότι οι συνέπειες θα έρχονται σε κύματα, με μια βίαιη μορφή σοκ και διασάλευσης της πολυπόθητης ηρεμίας μας. Και μπροστά σε αυτά τα κύματα βίας, δε θα πρέπει κανείς να απορεί, εφόσον επιλέγει τη ρίψη του Ξένου στον Καιάδα.

Το αντίπαλο δέος, η προσπάθεια δηλαδή κατανόησης του Άλλου, η καλλιέργεια της ενσυναίσθησης για τη δοκιμασία του και τελικά η πολυπόθητη συμπερίληψή του, κάνει την κοινή μεθόριο στην οποία κατοικούμε λιγότερο εύθραυστη και πιο ευκρινή. Κάνει εν τέλει τη βάρκα στην οποία, θέλοντας και μη συμπλέουμε, να παραμένει μακριά από ειδικούς σκοπέλους του νου. Τον σκόπελο της διάκρισης, του ρατσισμού, της ξενοφοβίας. Τον σκόπελο του πανανθρώπινου φόβου για αυτό που δε γνωρίζουμε. Της πανανθρώπινης, κοινής στον ανθρώπινο νου απειλής, για επιβίωση.

Οι συμφορές που δέ(ρ)νουν τους ανθρώπους είναι κοινές, μας περιγράφουν οι αρχαίοι τραγωδοί. Αυτές, οι ίδιες, οι κοινές συμφορές, μπορούν άραγε και να τους δένουν; Το παράδειγμα του ράφτη Safar Saado, που κατά τη διάρκεια της πανδημίας πήρε την πρωτοβουλία να ράψει αφιλοκερδώς εκατοντάδες μάσκες προστασίας για τους συντοπίτες του, αυτούς που σήμερα στήνουν δίκτυ προστασίας για τον ίδιο, απαντά κατηγορηματικά: ναι.

Η διαπίστωση που απορρέει, σε μια συνολική προοπτική, είναι ότι η κοινωνική αντιμετώπιση του «Άλλου», είτε αυτός είναι **ο απαξιωμένος ψυχικά ασθενής**, είτε **ο εξαθλιωμένος πρόσφυγας**, είναι δείκτης του επίπεδου πολιτισμού μιας κοινωνίας, και, εν τέλει, θέμα παιδείας. Μιας παιδείας που, μόνο μερικώς, διαμορφώνεται με επείγουσες παρεμβάσεις την ώρα που η κρίση έχει ήδη εκδηλωθεί, αλλά που, προπάντων, χτίζεται σε βάθος χρόνου. Παρότι τα ιστορικά παραδείγματα του παρελθόντος προς αυτήν την κατεύθυνση δεν σπανίζουν, αποτελεί ελπίδα και ευχή όλων, η προσφυγική τραγωδία του σήμερα να θέσει τα θεμέλια για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο στο μέλλον.